

• FØROYA • SOCIAL-DEMOKRAT

FRÆLSI

JAVNAÐUR

ERÐURSKAPUR

Nr. 7.

Lýsingaprisur fyri petitreglu: 30 øyr. á forsiðuni, 20 øyr. á 3. og 4. síðu. Við stórra lýsingum fæst avsláttur í prisinum.

Týsdagin 27. februar 1940.

Kostar kr. 1,50 fjórðingsárið + Porto. Blaðið verður bílagt á posthúsinum, brevsaynarstøðum og skrivstovum. Telt. 142.

14. árg.

Myten om den røde Hær.

— 12. Februar hevði »Social-Demokraten« ein leiðara um hin russiska risaherin og Finnland. Vit skulu prenta uppaftur seinna helming av hesi grein:

— Men hvad saa end Resultatet tilsidst maatte blive, saa er det dog givet, at Finland har tilintetgjort Myten om den røde Hær. Selv om det skulde lykkes Sovjetrusland tilsidst at knuse Finlands Modstand, saa er Ruslands moralske Nederlag dog uopretteligt.

Første Gang, denne vældige røde Hær, den sociale Revolutionens Soldater, blev sat i Gang, var det ikke imod nogen kapitalistisk eller fascistisk Stormagt, men imod et lille, ganske uskyldigt, demokratisk Folk. En militær Aktion, der kun kan betegnes med Ordene Overfald og Overgreb.

Gennem Parader paa den røde Plads i Moskva og ved energisk Propaganda havde Sovjetrusland formaet at skabe en umaaelig Respekt om sin militære Kraft. Foruden den staaende Hær paa næsten 2 Millioner Mand, regnedes med 12 Millioner Mand i Reserve. De militære Sagkyndige gik ud fra, at Sovjetrusland i hvert Fald i første Omgang stillede en fuldt udrustet Armé paa 6 Millioner Mand. Hertil kom, at Rusland selv fremskaffede sig som Verdens stærkeste Luftmagt, og at den russiske Propaganda ustandseligt reklamerede med Motorisering og Tanks, der skulde kunne knuse al Modstand.

Har denne Propaganda været saa god, at selv Stalin har troet paa den? Man fristes til at antage det, for hvordan forklares ellers, at Sovjet absolut vilde have denne Krig og overfaldet Finland, skønt dette under alle Omstændigheder maatte medføre Sovjetruslands moralske Fordømmelse praktisk taget i hele Verden.

Det er forbløffende Tal, der offentliggøres over de russiske Tab: I Hundrevis af Flyvemaskiner og endnu flere Hundrede Tanks er ødelagt af Finnerne. Udefra er der her kun to Muligheder at øjne: Enten har Materiellet været daarligt, eller ogsaa er Betjeningen ikke tilstrækkeligt uddannet. Meget taler for, at Sandheden er en Kombination af begge Dele.

Endnu ubegyggeligere er Tallene paa de dræbte Mennesker. Opogrelserne varierer, men Sagkyndige anser dog 200.000 faldne

»Kalla á meg á neyðardegi, og eg skal útfrá teg, og tú skalt príska mær.«
Sálm. 50, 15.

»EINGIN veit á morgni at siga, hvar hann á kvöldi gistir.«

Hetta er eitt gamalt orðtak, og orðini eru so sonn, sum tey eru søgd. Tey minna okkum um, at tíðin er stutt, og at tað ræður um at nýta hana, meðan hon er. Vit vita bert, at vit liva í dag, men út um tað vita vit einki uttan eitt: at vit fyrr ella seinni skulu higan frá, tí okkara rætti heimstaður er ikki her á jorð.

Sum vit øll vita, so eru teir vegir at fara, og tað varðar tí um at velja tann góða vegin heim til Gud, meðan vit hava rániir. Gud hevur skapt okkum, og soleiðis eru vit gingin út frá honum, og vilji hansara er, at øll einuferð skulu koma aftur til hansara, tá vit siga hesi verð færvæl.

Men hetta er lættari sagt enn gjørt, tí syndin forðar okkum at koma til Gud, men um vit angra syndina av hjarta og biðja Gud náða okkum, so vil hann eisini gera tað fyri Jesu skuld. Og hetta trongja vit til, tí øll eru vit fødd við synd, og øll hava soleiðis umvending fyri neyðini.

Men tað mugu vit gera her í livinum, áðrenn ovseint er, tí sum sagt: »Eingin veit á morgni at siga, hvar hann á kvöldi gistir.« Skjótt kann okkara livstráður verða avkveittur, og tá er tað gott at mótta Gudi við gleði í vissari vón um ævigt liv heima hjá honum.

Tað er í eini sorgarstund, vit eru saman komin í hesi kirkju í dag at halda minnisgudstænastu fyri triggjar av okkara bestu monnum, sum so bráðliga eru tiknir burtur frá okkum. Teir fóru glóðir avstað eftir tí Guds gávu, sum teir ikki vildu skuldi spillast burtur, og fóra hana heim aftur við sær, men teir spurdust ikki aftur.

Hetta var stórt mannafall hjá

Tala, hildin við minnisgudstænastuna í Ondarfjarðar kirkju

28. januar 1940

fyri Karl Thomsen, Sofus Rinkustein og Hendrik Dahl,
sum sjólótust 11. november 1939.

einu so fáméntari bygd, og sorgarboðini komu dálitliga niður yvir tey avvarðandi, og síðan yvir okkum øll. Vit eru so fáir og sýntust ikki at tola nakran miss aftrast teimum, sum farnir eru framman undan. Tað er altíð tungt at missa, men jú nærri missurin hevur staðið okkum, tess stórri verður sorgin. Tá kann tað vera ein troyst í tí, at teir fóru í sínum kalli og vóru á lógligum vegi.

Men hjá einum trúgvandi menniskja er tað, at teir fullu sum menn í teirra livsyrki, ið hvussu gott og hugtakandi tað annars kann tykjast, hjá einum trúgvandi menniskja er hetta ikki nóg mikið. Tað verður ein spurningur eftir, ein ógitt gáta, ein ivi sum ger, at tann troystin ikki verður nóg stór.

Hvar man tann stóra og fulla troystin vera at finna, tann troystin, sum evnar at minka um sorgina og gera lívið lættari at liva? Vit hava bara ein veg at ganga, vit vilja leita í Guds orði, um vit ikki kunna finna ta vissu troyst, sum tekur allan iva burtur.

Tað sigist, at tá eitt menniskja fer av verðini, tá sær tað allar tilburðir í sínum farna lívi og eina mest tær syndir, tað hevur gjørt. Tá angrar tað og rópar tað til Gud í síni neyð, og tað er einki at ivast í, at hann hjálpir tí um ikki til hetta liv so til tað betra, í tað rópar til Gud á sínum neyðardegi, tað ákallar Harrans navn, og trúgva vit Harrans orðum, so er tað vist, at hann friar tað út og forir tað til silt himmalska ríki.

Nú okkara triggir sjálætnu vinir og bygdamenn, hvat munu teir hava rópt á teirra neyðardegi, í teirra deyðsstund? Munu teir ikki eisini hava ákallað tað sama navnið, tá Harrin hevði boð eftir teimum? Jú, tað hava teir, tað er eingin sum helst ivi um tað, og tað er heldur eingin ivi um, at Harrin hevur hoyrt teir. Og lat okkum upp-

aftur hoyra, hvat Harrin sigur um slíkar, sum gera so. Hann sigur: »Kalla á meg á neyðardegi; eg skal útfrá teg, og tú skalt príska mær.« Hesum mugu vit trúgva, tí hetta eru Harrans orð, og Harrans orð standa fast. Fyrr skal fjallið flyta seg úr stað, enn hann gongur frá tí, hann hevur sagt. Í teimum liggur tann stóra troystin, og hjá teimum, sum trúgva á Gud, er eingin ivi longur.

Vit, so mong sum hava ákallað Harrans navn á okkara líkamliga sum sálarliga neyðardegi og hava fingið hjálp og náði frá honum fyri Kristi skuld og varðveita trúnnu til okkara doyggjandi dag, vit kunnu soleiðis hava góða vón um at mótta okkara trimum sjólætnu vinum aftur í Guds ríki, tí so víst sum teir ákallaðu Harrans navn í teirra deyðsstund, sum var teirra neyðardagur, so víst hevur Harrin eisini útfráð teir, og nú príska teir Harrans navn í himlinum.

Tað kann kanska tykjast undarligt í menniskjans eygum, at tað skuldi vilja so til, men so vita vit eisini, at Guds vegir eru ikki okkara vegir, og hansara dómur eru óransakiligir, og eitt kunna vit vera viss í, at hann ger einki, uttan at tað at enda verður til okkara sanna gagn og fremur hans góðu ætlan, sum er, at øll mugu koma til hansara.

Gud hevur eisini eini boð til okkara, sum eftir eru, og tað er, at hann vil minna okkum á, at tíðin er stutt, og at tað tí ræður um at nýta hana væl, og soleiðis roynir hann eisini gjøgnum mótgangir at draga okkum til sín. Gud evnar eisini at venda tí ónda til tað góða, soleiðis at tað at enda tænar til okkara sanna gagn, og so vil hann eisini, sum fráliður, venda sorg okkara til gleði, bert vit geva okkum inn undir hansara vilja, sum er mikið betri enn okkara sjálvs vilji.

»Ikki mín vilji sje, men tín!«

Soleiðis bað Jesus í Gethsemane, sum vit síggja avmála á hesi vøkr altartálvuni, og av honum skulu vit royna at læra at biðja ta somu bøn, tí hava vit lært at biðja hana rætt, so vilja vit gleða okkum mitt í sorgini í vónini um ævigt liv heima hjá Gudi saman við okkara kærur, tí tá hevur Gud fingið sín vilja við okkum. Sum syrgjandi tá altíð glað, sum Paulus var vanur at siga, í vissuni um, at Gud vil kennast við okkum, tá mest ræður um.

Tá vilja vit fá at síggja Guds náði hjá okkum vaxandi dag frá degi, og hava vit fingið náðina frá honum, so verður gleðin enn stórri, tí Guds lyfti er, at miskunn hansara eisini skal røkka til tað avkom, sum vit eiga, og sum vit hava umsorgan fyri, bert vit trúgva á hann og gera hans vilja, og tað er so gott at vita.

Lat so okkara triggjar farnu vinir hvíla í tí vátu grøv, vit finga einki aftur av teirra likamum, men so víst sum Gud er til, og hann ræður øllum, so víst skulu teir eina ferð standa upp aftur enn meira fullkomnir og enn meira strálandi, enn tá teir fóru í sínum velmaktisdögum her í verðini, tí tá verða teir fríir frá allari synd, og tað skal enn ikki so mikið sum eitt hár saknast á teirra hovdi.

Hava vit tá eisini rópt til Harran á okkara neyðardegi her í livinum, og hann hevur tikið okkum til náði fyri Kristi skuld, so kunna vit eisini við gleði og fríðmóti mótta Gudi saman við okkara vinum, tí tá er tað vist, at vit eru gingin yvir frá deyða til lívs, ævigt liv heima hjá Gudi.

Harri, troysta og styrk tey, ið eftir sita, og avkom teirra!

Hvílið so okkara triggir sjólætnu vinir í frið til Harrans dag!

Ærað verið teirra minni!

Harri, gleð teirra sálir í tínum himli!

dige anser dog 200.000 faldne Russere mere sandsynlig end 100.000 Russere. Uden Hensyn til den haardeste mulige Fordømmelse af Ruslands Angrebspolitik

vil alle kunne nære dyb Medfølelse med de russiske Arbejdere og Bønder, der har maattet lade Livet i en med velberaad Huindledet, men slet forberedt An-

grebskrig.

Militært betyder disse enorme Tal, at Sovjethæren fuldstændig har svigtet i Kampen overfor den talmæssigt mange Gange

underlegne Fjende. Hvor saa Skylden er, saa er Resultatet dog det samme: Rusland er ikke i Lobet af de 22 Aar efter Revolutionen blevet den stærke